

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

La plaça de toros | L'única plaça de toros que hi ha a l'Alt Empordà va ser construïda per Pau Gelart el 1886 al costat de l'estació de ferrocarril de Figueres (el tren hi havia arribat el 1877) i hi cabien cinc-centes persones. Ampliada i inaugurada el 1894, ara fa 125 anys, ja tenia capacitat per a cinc mil aficionats. Anava tirant i fa mig segle va tenir una revifalla amb el turisme. Després, el desinterès per les corrides la va sumir en la decadència, i el 1989 el consistori de Marià Lorca va adquirir la plaça de toros al darrer Gelart per 120 milions de pessetes. Durant aquests darrers trenta anys no s'hi ha fet res, llevat de deixar-la degradar; hi han crescut herba, arbusts i arbres arreu, i la brutícia se n'ha ensenyorit. L'Ajuntament l'ha més o menys usat de magatzem de ferralla, de vehicles esventrats, etc. A cada campanya electoral se'n parla una mica, i es fan propostes que el contribuent rep amb sarcasme o indiferència. Les darreres es concretaven en la conservació dels elements més pintorescos (el perímetre octogonal, il·lustrat amb arcs de ferradura i merlets al capdamunt) i l'enderroc de la resta per fer-ne un pàrquing *pacificador*, com el del camp de futbol vell, situat al costat.

>> La plaça de toros de Figueres, que presenta un estat lamentable. (Font: VA DE BRAUS)

Un assassinat que esvera | El públic mig engalta els assassinats que tenen contrapartida: aquells en què hi ha alguna raó que *explica* l'eliminació de l'altre (robatori, violació, ideologia, domini...). Però la gent se sent especialment desolada quan el crim es produeix sense cap *justificació* comprensible o objectivable. I esdevé

presa d'una por semblant a la que genera l'acció dels terroristes suïcides. A Figueres, a la Rambla, a ple dia, al bell mig dels desvagats que hi passen o hi seuen, Mohamed Regrag va apunyalat un home triat a l'atzar i que ni coneixia. Els requisits, segons va declarar, eren que havia de ser català i de Figueres. Així feia justícia, perquè la mamella dels serveis socials no li rajava prou esplèndidament: ara volia un pis de protecció oficial. Unes hores abans havia intentat agredir una dona i la policia l'havia escorcollat sense més conseqüències. Ja havia assassinat catorze anys abans una dona que l'acollia a casa seva i ha estat reclòs durant tot aquest temps en un psiquiàtric. Ara els forenses han determinat que res no l'excusa d'ingressar a la presó.

Eleccions espanyoles | A la comarca, com arreu del país, en les eleccions generals del 28 d'abril, ERC i els socialistes van créixer amb un 5 % més de vots. El PP va baixar molt (més d'un 10 %), i es va quedar quasi com VOX, que era la novetat de la política estatal. Aquest partit d'ultradreta, a Sant Climent Sescebes (el poble de la base militar), va aconseguir gairebé un 15 % de vots. Ciudadanos, que a les eleccions anteriors havia fet un bon paper a Figueres, es va distingir a Vilamallà, Roses i Santa Llogaia d'Àlguema. Junts per Catalunya va recular una mica i va perdre el primer lloc a molts municipis, que ara són d'ERC. En general l'independentisme va avançar a la majoria de llocs i es va situar en primera posició.

EL BAIX EMPORDÀ

Text i fotografia > PURI ABARCA

Què en farem, dels Clots de Sant Julià? | En una visita recent als Clots de Sant Julià, unes antigues pedreres preromanes situades entre Canapost i Vulpellac, vaig poder comprovar que, malgrat estar inclosos en el catàleg de béns culturals d'interès nacional, preservar-los no és cap prioritat per a les autoritats corresponents. Es creu que les pedreres, vinculades al jaciment ibèric del puig de Sant Andreu (Ullas-

tret), devien haver servit per subministrar material per a la construcció de la ciutat ibèrica, però també per construir altres enclavaments propers, com per exemple Peratallada. Fins i tot, els segles que han passat des de la seva suposada primera explotació (hem de tenir en compte que l'arribada dels ibers a Ullastret està datada en el segle VI aC) han servit per alimentar llegendes i històries sobre l'indret, com ara que hi va haver una població fixa que fugia del poder romà, que s'hi feien sacrificis humans o que comunitats cristianes utilitzaven l'espai com a lloc de culte, en època altmedieval. Fora d'un plafó explicatiu situat a l'entrada del camí que va cap als Clots, no hi ha més indicacions oficials que permetin realitzar-hi una visita com cal. La bona voluntat de l'associació Amics dels Clots de Sant Julià permet intuir-hi un itinerari (hi han col·locat uns troncs que marquen més o menys la ruta), però en alguns punts elevats hi ha perill de caigudes serioses i, durant el trajecte, no és estrany ensopegar amb envasos o altres escombraries. Haver salvat la zona dels Clots de Sant Julià del projecte d'instal·lació d'una planta de triatge de residus, l'any 2006, va ser una gran fita. Però ara caldria fer un pas més i adequar l'espai amb les condicions necessàries, com s'ha fet amb altres elements del patrimoni històric dignes de ser anomenats així.

>> Dos nens jugant als Clots de Sant Julià.

L'Havana-Catalunya | L'Havana ha estat vinculada a la història de la Catalunya costanera des del moviment migratori dels anomenats posteriorment *indians* o *americanos* i des de l'arribada dels sons que van inspirar el gènere de

l'havanera, durant el segle XIX. Aquest 2019, fa cinc-cents anys del bateig de la ciutat de l'Havana com a tal per part de la corona espanyola. Dos esdeveniments lúdics i culturals d'aquest estiu al Baix Empordà han servit per recordar el passat cubà de la història catalana i afegir-se a la commemoració, encara que sigui de passada, de l'aniversari d'aquesta ciutat, de la qual ens han arribat fets, sons i influències arquitectòniques com les que fan destacar les anomenades *cases d'indians*. La LIII Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell, celebrada el juliol passat, en la qual van actuar Neus Mar i els grups Arjau, Son de l'Havana i Port Bo, es va dedicar a l'aniversari de la capital cubana. Un cop més, en aquesta ocasió potser amb més èmfasi, els compassos *d'anada i tornada* entre Catalunya i Cuba van ressonar amb força a la platja del Port Bo de Calella. I aquest setembre, la petjada cubana dels catalans i el rastre de l'havanera tornen a reviure durant la XVI Fira d'Indians de Begur, dedicada enguany als jardins amb influència antillana.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Protecció de l'Alta Garrotxa | El març passat es va aprovar inicialment el Pla de Protecció del Medi Ambient i el Paisatge de l'Alta Garrotxa. Encara que el camí que haurà de seguir és llarg, amb la informació pública, la consulta institucional i les al·legacions, per fi es posa fil a l'agulla a una reivindicació històrica del territori per protegir i gestionar tot l'espai natural. El document ha estat elaborat pel Departament de Territori i Sostenibilitat, pel que queda del Consorci de l'Alta Garrotxa i pels onze municipis que integren la superfície de la zona, que és de 50.275 hectàrees, corresponents a tres comarques: el Ripollès, la Garrotxa i l'Alt Empordà. Aquest Pla ha de regular, entre d'altres, els usos del sòl, l'aprofitament dels recursos naturals, la regulació de la xarxa viària, l'ús públic de l'espai per tal de conservar el patrimoni natural i la qualitat paisatgística que atresora. El Pla diferencia clarament dues estratègies de gestió:

una zona de foment de la dinàmica natural i una zona de gestió sostenible. En la primera hi ha terrenys públics i finques privades no productives perquè estan abandonades. La Generalitat oferirà als propietaris ajudes per fomentar-hi activitats de turisme de natura. La gestió sostenible inclou terrenys amb aprofitaments tradicionals i activitats compatibles amb la natura.

Uns apunts, solts, de la comarca | Enguany, a les Planes d'Hostoles, han celebrat els cent anys dels homenatges a la vellesa. També s'han commemorat els cent anys de l'Escola Municipal de Música d'Olot, una data rodona que sempre és digna de celebrar. Fa cinquanta anys que es van unificar els cinc ajuntaments que formen l'actual Vall d'en Bas, on es va fer la primera concentració agrària de Catalunya, la qual cosa va comportar la racionalització de les terres, que es van agrupar a l'entorn de les cases per acabar amb el minifundisme que hi havia fins aleshores. És bo recordar que finalment Sant Aniol d'Aguja té llum elèctrica, provinent de plaques solars instal·lades al teulat del refugi. A l'abril, l'Associació Catalana de Crítics d'Art (ACCA) va reconèixer amb un premi ACCA la tasca de l'Associació Cultural Binari, organitzadora, conjuntament amb l'Ajuntament de Bianya, d'uns recorreguts per la Vall de Bianya que segueixen un itinerari d'art contemporani i alhora permeten visitar part del seu ric patrimoni arquitectònic en un entorn paisatgístic de primer ordre. Al maig, a Maià de Montcal va tenir lloc la segona Fira de l'Ou, un esdeveniment que mou tot el poble, amb activitats destinades a tots els públics.

>> El Bassegoda des de Can Gustí de Riu.
(Autoria: QUIM ROCA)

Els resultats electorals a la Garrotxa | A les eleccions generals del 28 d'abril va guanyar ERC, amb un 34 % dels vots, en tres municipis més que en les últimes eleccions. El seguia JxCat, amb un 30 %, de manera que les dues forces sumaven el 65 %. A les eleccions europees celebrades el 26 de maig, JxCat va guanyar a tots els municipis i va obtenir més del doble de vots que ERC, que va ser la segona llista més votada. El vot cap a Europa va ser diferent que el de les municipals, ja que JxCat es va imposar en onze municipis (a la ciutat d'Olot amb majoria), ERC en sis, les llistes independents en tres i el PSC en un. No hi ha cap regidor de Podemos, el PP, Cs o VOX en cap ajuntament garrotxí. Els resultats confirmen que és una comarca majoritàriament independentista.

EL GIRONÈS

Text i foto > DANI VIVERN

Es veu... | Quasi a mitjan juny, els consistoris encara penjaven dels pactes, mentre que a la Cambra de Comerç de Girona ja anaven per feina. L'empresari Jaume Fàbrega en va ser nomenat president, en substitució de Domènec Espadale, que portava tretze anys en el càrrec. Cal veure si als polítics se'ls enganxarà algun dia una mica de pragmatisme empresarial i deixaran de fer volar coloms i altres tipus de vol, d'abast gallinaci i generadors de deutes. La restauració del cinema Modern, per exemple: la idea de fer-hi, en una segona fase, una sala complementària al Teatre Municipal, amb un aforament per a 199 persones, per destinar-la sobretot a dansa, potser parteix de prospeccions fiables. Però que la primera fase d'obres (que tota sola ja puja a més de dos milions d'euros) consisteixi en un «nou centre d'arts i creació» ja té un dring més eteri. Esperem que s'hagi definit bé què és «art» i què és «creació» (i per què s'han de «centrar»), amb els temps que corren. Vista la programació de l'Escènit per a aquest estiu, i salvades algunes excepcions de qualitat garantida, aquests conceptes admetien un ampli grau de dubte hamletic. O potser es pot tirar de veta, atès que, segons va dir el president Torra, «Girona ha assumit la capitalitat de Catalunya».

Posats a pensar iniciatives, n'hi ha de pràctiques i de baix cost: per exemple, el reciclatge de llibres que, fa deu anys, l'entitat Papyrus efectua a Celrà, amb molt d'èxit. Locals *ad hoc* per fer-ho, n'hi ha. I gent disposada a col·laborar-hi, també. No té el volum descomunal de Leroy Merlin, d'estrena recent, però manté l'hel·lènic ideal de cenyir-se a l'escala humana.

Es flaira... | Convé reciclar moltes més coses si volem arribar vius al futur. Però amb lògica. No pas fent servir contenidors intel·ligents, com els que propugna l'Ajuntament gironí, i que ja han aixecat les suspicàcies dels usuaris. Perquè, per més que a l'Administració li encanti posar protocols per a tot, fixar unes dates rígides per dipositar les restes orgàniques és de mal fer entendre als bacteris que hi resideixen, i que solen comunicar via nasal la seva disconformitat. Tant de mal entendre com la distinció entre deixalles del mateix material però que, per motius economicoadministratius, van a un contenidor o altre segons si són considerades envasos o no. Els criteris de tria són d'una subtilitat tan bizantina que l'usuari, sobretot si és d'una certa edat, ja olora de lluny el problema i opta per aquell altre criteri tan castís de «para lo que me queda en el convento...». Vostès ja m'entenen.

Se sent... | Alguns companys periodistes (dels de veritat) que porten tota una vida a la ràdio afirmen que l'exposició al Museu d'Història dedicada a l'evolució d'aquest mitjà a la nostra ciutat és una mica esbiaixada. Destina una part molt important a Ràdio Girona, i només esmenta com de passada les emissores que van definir i impulsar l'eclosió de l'FM, la pluralitat i objectivitat en els informatius i, en defi-

nitiva, la revolució que les ones van viure a partir dels anys setanta: Ona Catalana, Onda Rambla, Onda Cero, la COM... Efectivament, no s'hi veuen per enlloc els noms de professionals com Diumé, Argerich, Cid, Carreras, Bernabé, Terradas, Requena, Juanola, Iglesias... I molts d'altres que eren i són la ben modulada veu de la ciutat. Que les emissores actuals pateixin de recentralització (com els bancs i caixes) és un signe dels temps, però el fet no n'excusa l'homenatge.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Un documental | Banyoles va quedar commocionada pel reportatge sobre el mestre de l'escola La Vila emès per TV3. Els que tenim una edat sabíem que el mestre era el paradigma del concepte «la letra con sangre entra» i que amb el desig de treure el millor dels alumnes els espantava de manera profunda. Fa uns anys Meritxell Carpio, en un llibre, va destapar que, a més de violència, hi va haver abusos sexuals. Més enllà de la valentia de l'autora del llibre, em quedo amb dues frases dels testimonis («Ho sabien els altres mestres?», «Pagava la pena turmentar tantes generacions d'alumnes per ensenyar-los llengua castellana?») i amb un rebuig al títol del documental (*El monstre de Banyoles*) lligat amb la cançó del mateix nom de Toni Giménez. Em sembla una bestiesa lligar aquesta cançó infantil (on el monstre acaba essent vegetarià) amb l'experiència traumàtica de tantes persones. Suposo que qui ho va perpetrar va pen-

sar que era una bona idea transformar un mestre en un monstre per a infants (efectivament les alumnes el devien percebre així) i es devia sentir Stephen King escrivint *It*. El problema és que, com a documental, no pot embrutar amb brutes connotacions cap cançó infantil, com no tenia dret el mestre a embrutar la vida de les seves alumnes. La valentia de l'alumna i dels diferents testimonis es mereixien una sensibilitat i un rigor que, com diu la crítica de Mònica Planas al diari *Ara*, es troben a faltar.

Publicacions | La commemoració del centenari de l'edifici de l'Ajuntament de Serinyà va ser l'incentiu perquè Rosa Cortada escrigués i publicués l'estudi *L'orgull de tot un poble* i el conte per a nens *L'escola que estimem*, en què explica els esforços de la gent de Serinyà per tenir una escola en condicions a inicis del segle xx. *Reinici* és un conjunt de relats de Laura Geli en què mostra la seva experiència emocional durant el procés d'un trasplantament hepàtic. El llibre està editat en català i castellà i l'ha il·lustrat el seu germà, Jaume Geli. A l'abril, Xavier de Palau, músic que en el seu moment va treballar amb Michel Butor, va presentar el seu nou disc, *Els cavalls de Stenon*, juntament amb un treball videogràfic d'Anna Bahí i la novel·la de Joan Anton Abellán *El darrer clan. Els orígens*.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: els 700 anys de la parròquia | Està en ple auge la celebració del setè centenari de la parròquia de Santa Maria. Els actes ja van començar

>> La mostra sobre la ràdio a Girona, al Museu d'Història.

>> L'escola La Vila l'any 1958, poc després de ser inaugurada. (Autoria: JOSEP P. MATEU)

a mitjan abril amb una actuació dels manaies de la localitat, l'Aplec del Vilar, un concurs de murals i una representació teatral del grup Miratge. El mes de juny hi va haver un concert de música del Renaixement a càrrec del cor de cambra Sota Palau, de Blanes, i de Quèdlibet Grup Coral, de Molins de Rei. El 7 de juny, data en què es va erigir oficialment la parròquia, l'església blanenca va acollir un concert memorable de l'Escolania de Montserrat. Paral·lelament, hi va haver una exposició organitzada per l'Arxiu Municipal a la Casa Oms. Al llarg de l'estiu el cicle ha ofert audicions de sardanes, una representació de contes per l'Associació Joan Petit, la benedicció del mar des de sa Palomera, enramades, cercaviles, una missa solemne el 26 de juliol (festa de la patrona, Santa Anna), correfocs, visites guiades a la parròquia-palau dels vescomtes de Cabrera, la cursa «Córrer el Cós» i un concert de la banda del Col·legi de Santa Maria. Per al mes d'octubre es preveu un festival de dansa, un cicle de conferències, una festa infantil, una trobada de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, un concurs literari de poesia, diversos espectacles, la projecció de quatre pel·lícules dins la Mostra de Cinema Espiritual, l'organització d'una taula interreligiosa a la Biblioteca Comarcal, una obra de teatre del grup El Mirall amb la col·laboració de l'esbart Joaquim Ruyra, una baixada de torxes des de les ermites blanenques fins a la parròquia, un concert al Centre Catòlic, un pessebre monumental dedicat al vescomtat de Cabrera, un nou espectacle de l'esbart Joaquim Ruyra i una missa d'àngelus amb el cor de cambra Sota Palau el 29 de desembre. Dins de l'any 2020 es presentarà el llibre commemoratiu del setè centenari de la parròquia i se'n farà la cloenda oficial.

>> La parròquia-palau dels vescomtes de Cabrera de Blanes. (Font: GENERALITAT DE CATALUNYA)

Lloret: els Amics de la Música | Fa uns quants anys es va crear aquest col·lectiu, centrat en la parròquia, amb la finalitat de promoure la restauració de l'orgue monumental de l'església i, alhora, fomentar la música. Amb la incorporació a la parròquia del nou rector, Mn. Martíà Brugada, que ha aportat punts de vista no sempre coincidents amb l'associació, els Amics de la Música han acabat deslligant-se del centre parroquial per reforçar el seu paper com a promotors de la música a la localitat en diversos vessants, sense deixar de vetllar per la restauració de l'orgue. Joan Romaní Draper, conegut actor de teatre lloretenc, ha assumit la presidència de l'entitat, i l'organista internacional Silvia Castillo, la coordinació tècnica. De moment, per aquest estiu es van programar unes «Nits de piano» a la sala gran del Teatre de Lloret. Dins aquest cicle, es va fer un recital de música de Mompou interpretat per Adolf Pla. També es van oferir uns *Divertiments per a piano* a càrrec de Xevi Compte, amb sorprenents simbiosis d'obres de Chopin i Llach o Leonard Cohen, i Mecano i Manuel de Falla. En una tercera vetllada, Viviana Salisi al piano, Lorena Garcia com a soprano i Joan Pau Romaní com a rapsode van interpretar un recital de cançons marineres, que feia un recorregut des de Monteverdi fins a l'havanera.

LA Cerdanya

Text i foto > SANDRA ADAM

El campanar de Puigcerdà, símbol de la vila | El símbol de Puigcerdà per excel·lència és el campanar. Actualment, a la part inferior de l'edifici hi ha l'oficina de turisme i el campanar es pot visitar diàriament. Cal llançar un crit d'alerta sobre l'estat de conservació i sobre l'ús que es fa d'aquest monument com a torre de telecomunicacions. En primer lloc, el primer tram d'escaleres, amb graons de granit, s'està desfent a causa del pas dels visitants. En segon lloc, els responsables de Cultura del municipi cal que reflexionin sobre quin és el paper que es vol donar a l'edifici: com a monument històric o com a torre de telecomunicacions.

Si es tracta del primer cas, actualment l'ús que es fa del campanar no respon a aquestes expectatives. A la

part superior hi ha diversos repetidors i antenes que en desvirtuen la visita. A més, recentment, s'han fet obres a l'antic rellotge per instal·lar uns grans aparells electrònics que fan molt soroll.

És difícil que ambdues activitats puguin conviure sense fer-se nosa. Es tracta d'un debat que acara cultura i telecomunicacions, i que passa per definir quin és el paper que volem per a un edifici que explica la història de la capital cerdana.

>> El campanar de Puigcerdà.

Benvinguts a pagès, benvinguts a la Cerdanya

| Des del primer de juny i durant tot l'estiu, diversos productors de la Cerdanya han obert les portes de la casa de pagès on produeixen llet, iogurts, formatge, carn, verdures i altres aliments de primera necessitat. La Cerdanya és una comarca novella pel que fa a les visites a pagès, però les diferents activitats han arribat per quedar-s'hi.

Les noves generacions de pagesos han pogut rebre, prèvia inscripció, qualsevol persona amb curiositat per saber com s'elabora un formatge o que hagi volgut veure, en directe, diferents tipus de cultius. Tots aquests pagesos són empresaris emprenedors que lluiten perquè el plat que posem a taula sigui al màxim de saludable.

Aquesta iniciativa, impulsada per l'Associació Agroalimentària de Cerdanya, no només ha permès descobrir i promoure els productes i els productors locals, sinó que ha obert al públic

diferents cases de pagès cerdanes. Sota el porxo o al mig de l'era, s'han dut a terme activitats, demostracions i degustacions per als més gormands. Estigueu atents a les properes convocatòries.

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

Museu Etnogràfic de Ripoll | La crònica d'aquesta edició presenta tres focus d'interès: Ripoll, Sant Joan de les Abadesses i Camprodon. La capital de la comarca ripollesa continua amb les diferents celebracions i commemoracions que des del Museu Etnogràfic de Ripoll (MER) es duen a terme amb motiu dels noranta anys de la seva fundació. De la munició d'activitats organitzades, cal destacar-ne les pedagògiques, adreçades a tota la comunitat educativa de la comarca, però especialment a l'alumnat, com ara «Fes d'etnògraf», «Fes de monjo copista a l'*scriptorium* de Ripoll», «El ferro i el seu treball» o «Jocs de pistes», entre d'altres. Totes aquestes activitats tenen l'objectiu de posar en relleu el patrimoni etnològic i la cultura tradicional pròpia del territori. També convé citar les activitats relacionades amb el Dia Internacional dels Museus, especialment la gimcana protagonitzada per Tomàs Raguer, fundador del MER, i la Nit dels Museus.

Ciutat de Clownia | Les viles de Sant Joan i Camprodon comparteixen un element comú, per bé que de signe diferent, la música, amb els festivals Clownia i

Microclima respectivament. A la vila de Sant Joan de les Abadesses, cal afegir-hi el Festival del Comte Arnau, que enguany ha arribat a la vint-i-quatre edició.

Pel que fa al Ciutat de Clownia, enguany es va presentar sota el lema «Una vida que dura quatre dies», en referència als quatre dies, del 27 al 30 de juny, en què va tenir lloc el festival. Hi destaquen els noms de figures consagrades o emergents del panorama musical català: Oques Grasses, Companyia Elèctrica Dharma, Itaca Band, Joan Dausà, Buhos, Orquestra Di-versiones, etc., en escenaris repartits entre la plaça Major, la plaça de Barcelona i el recinte pròpiament dit de Ciutat de Clownia.

A la vall de Camprodon, entre els dies 19 de maig i 25 de juny, hi va haver els concerts de petit format que donen cos a la segona edició del Microclima, un cicle de concerts a l'aire lliure que té «l'objectiu de potenciar l'entorn del municipi i alguns dels seus espais amb més encant, a través de propostes artístiques més actuals», segons paraules de la regidora de Cultura, Anna Colomer i Vila. Els noms dels artistes que enguany hi van concórrer són Cesc, Ivette Nadal, Judit Neddermann (també present, per cert, al Clownia, el divendres 28 de juny), Miquel Abras, Mireia Vives i Borja Penalba.

Vistos els aspectes musicals, retornem a Sant Joan de les Abadesses per donar un cop d'ull al seguit d'activitats que van conformar el XXIV Festival del Comte Arnau. El festival va tenir lloc els dissabtes de juliol i el primer dissabte d'agost, amb dos actes inaugurals, el 5 i el 6 de juliol. El divendres 5, es va inaugurar una exposició dedicada a la recreació del mític comte a les sales Josep Puig i Cadafalch i

Joan Maragall i Gorina del Palau de l'Abadía. Les obres eren del pintor i dibuixant Josep Ribot i Calpe (1888-1974). El dissabte 6 hi va haver la conferència «El rastre valencià del comte Arnau», a càrrec de l'escriptor català Víctor Gómez i Labrado.

A banda dels dos actes esmentats, de la resta de les activitats programades en sobresortien les següents: *Tornar a casa*, un seguit de balls de l'Esbart Dansaire Joaquim Ruyra, i *Electrogralla*, un espectacle experimental de Roger Andorrà, amb una gralla connectada a uns pedals electrònics, de manera que, partint de l'instrument vuitcentista, el músic s'endinsava en la música electrònica.

Per endolcir els dies arnaldians, a les fleques, pastisseries i restaurants de la vila s'oferien el plat i el dolç del comte Arnau, inspirats en diversos receptaris de la cuina medieval catalana.

>> Cartell del festival Clownia.
(Font: CLOWNIA FESTIVAL)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > SUSANNA COLL

Vaig arribar als Estats Units el desembre de 1998. Havia acabat la carrera i vaig decidir anar-me'n hi un any a aprendre anglès amb un programa d'*au-pair*. Després de dos anys, vaig trobar feina a la Universitat de Michigan, on em van contractar de professora d'espanyol. Des de l'any 2012 també hi faig classes de català. A part del primer mes, que va ser molt difícil, puc dir que vaig adaptar-me al país de manera relativament fàcil. Tot era nou, captivador, i allà on jo vivia hi havia un munt de gent de procedència internacional, la qual cosa va fer l'experiència interessant i fascinant. De seguida vaig conèixer gent amb qui vaig connectar i que em va permetre continuar connectada amb la llengua i la cultura. També, poc temps després d'arribar, vaig conèixer la persona que seria la meva parella. Actualment estic casada i tinc dos nens, l'Anna i en Biel.

Al llarg dels vint anys que porto vivint a Michigan, actualment a Ann Arbor, he continuat tenint un vincle gran amb Salt i Girona, perquè hi vaig cada any a passar els estius. Els

meus fills parlen anglès, català i castellà, per ordre de preferència, i els encanta passar els estius a Sant Feliu de Guíxols. Com jo, tenen una gran connexió amb la llengua i la cultura, especialment a través dels seus avis. A casa, jo els parlo català i mirem programes com *El foraster*, *Al cotxe*, *Aeroport*, *Doraemon* i *El detectiu Conan*. Per a mi sempre va ser molt important que els meus fills fossin com a mínim biculturals i bilingües, i que poguessin comunicar-se quan anessin de vacances a Catalunya.

És difícil no enyorar-se, però em considero una persona afortunada, perquè gràcies a les noves tecnologies sentir-me a prop de Girona, dels amics i de la família és molt fàcil. També perquè gràcies a la meva feina no només puc parlar la llengua diàriament fora de casa, sinó que també puc compartir la meva cultura amb estudiants que solen estar molt interessats a aprendre sobre la història, la llengua i la cultura catalanes. I, darrerament, sobre la situació política també.